

مصاحبه نشریه مبارزه طبقاتی با فعال جنبش کارگری ایران بهروز خباز در مورد مسایل مبارزاتی کارگران

مبارزه طبقاتی: رفیق بهروز، مهمترین مسایل مبارزاتی که طبقه کارگر ایران در سال 1389 با آن درگیر بود، چه مسایلی بودند؟

بهروز خباز: در رابطه با مبارزات جاری کارگران، همان طور که می دانید این مبارزات هم چنان بر سر مطالباتی که از سالیان پیش بر خواسته های کارگران نقش بسته ادامه دارد.

بیش از دو دهه از تثبیت و اجرای قراردادهای موقت کار می گذرد، کارگران در این سال ها همواره از هر فرصتی برای بیان مطالبه ی لغو قراردادهای موقت استفاده کرده اند، اما متأسفانه این خواسته نه تنها از سوی حاکمیت سرمایه داری ایران نادیده گرفته شده است، بلکه امروز شاهد قراردادهای یک ماهه و سفید امضا نیز هستیم. شرکت های ریز و درشت پیمان کاری امروز در واحدهای بزرگ صنعتی کارگران را با نازل ترین دستمزد به خدمت گرفته اند، امنیت شغلی کارگران در این شرکت ها به شدت پایین است و دست مدیران این شرکت ها که از جانب دولت حمایت می شوند در اخراج کارگران بسیار باز است.

مسئله ی سطح معیشت کارگران نیز همچنان سیر نزولی را طی می کند. همان طور که انتظار می رفت امسال نیز شورای عالی کار سرمایه داران با اعلام 9 درصد یعنی نازل ترین دستمزد تهاجم خود را بر سفره ی کارگران گسترده تر کرد. این در حالی ست که همین حداقل دستمزد نیز در کارگاه های کوچک که 96 درصد واحدهای صنعتی را به خود اختصاص می دهند، به کارگران پرداخت نمی شود. دولت در 28 آذر 89 حذف سوپسیده ها را با عنوان طرح هدفمند سازی یارانه ها به اجرا گذاشت. تقریباً از فردای اجرای این طرح قیمت های کالاهای اساسی به شکل سرسام آوری بالا رفت.

معضل دیگری که سال گذشته نیز کارگران درگیر آن بوده اند، مسئله ی تعطیلی و احدها و اخراج سازی های گسترده ای ست که صورت می گیرد. تعطیلی واحدهای صنعتی به ویژه بعد از تحریم هایی که از سوی جامعه ی جهانی به توسط سازمان ملل صورت می گیرد، ابعاد گسترده تری به خود گرفته است.

اما گسترده ترین اعتراضات کارگری در سال گذشته نیز کمکان بر سر پرداخت حقوق های معوقه بوده است. کارگران در بسیاری از واحدهای صنعتی از دریافت ماهانه ی دستمزد و مزایای خویش بی بهره هستند. مسئله ی حقوق های معوقه چندین سال است که کارگران نیروی کارگران را به خود اختصاص داده و تقریباً هفته ای نیست که ما شاهد تجمع اعتراضی به عدم پرداخت حقوق های معوقه نباشیم.

مبارزه طبقاتی: جالشهای پیشاروی جنبش کارگری ایران در سال 1390 چیست؟

بهروز خباز: فارغ از قراردادهای سفید امضاء، عدم افزایش متناسب حداقل دستمزد، اخراج سازی های گسترده و عدم پرداخت حقوق های معوقه که گریبان کارگران در ایران گرفته است، مسئله ی حذف سوپسیدهاست که به تبع آن آزادسازی چندین برابر قیمت را به دنبال داشته است، به معضل جدید کارگران اضافه شده است. این مسئله تأثیر مخربی در زندگی تک تک کارگران به همراه دارد و نتایج اساسی آن در سال 90 برملا خواهد شد. زندگی به کارگران در شرایط اسفناک کنونی آموخته است که تجارب مبارزاتی گذشته را به کار بگیرند، این روند مبارزاتی البته به جهت تحمیل بی حقوقی مفرط و فضای سرکوب عریان، شرایط بغرنجی را به زندگی کارگران تحمیل کرده است، به واسطه ی همین است که این روند مبارزاتی به کندی و کج دار و مریز صورت می گیرد، کارگران در زندگی واقعی شان در هر حرکت کارگری به

هزینه و تبعات آن فکر می کنند و سپس دست به اقدام می زنند، در حالی که کابوس بیکاری لحظه ای آنان را رها نمی کند، در حالی که نسبت افزایش حداقل دستمزد با درصد مخارج اولیه ی کارگران مغایرت اساسی دارد، در حالی که کارگران بسیاری از واحدهای صنعتی حقوق سال پیش و حتی چند سال پیش را از کارفرما طلب دارند و بعد از هر تجمع و اعتراض تنها چند ماه از دستمزد معوقه ی خویش را دریافت می کنند، در این شرایط نمی توان انتظار داشت که هم طبقه ای های ما به یکباره آن چه را که فعالین کارگری در نظرات خویش مطرح می کنند به انجام رسانند. تغییر کیفی مبارزات کارگری تنها از طریق همین مبارزات گام به گام توده های کارگر و البته همراهی و همیاری فعالین کارگری امکان پذیر است. اما به رغم فشارهای مضاعفی که از سوی حاکمیت سرمایه داری به کارگران وارد می شود، چنان که تاکنون دیده ایم اشکال اعتراضات کارگری نسبت به گذشته از جهاتی جنبه ی کیفی به خود گرفته است، توهم کارگران نسبت به مسئولان حکومتی زوده شده و آنان تاکنون دریافته اند که صاحبان سرمایه و دولت سرمایه داری تنها به واسطه ی همبستگی مبارزاتی کارگران است که به ناچار تن خواسته های شان خواهند داد. اعتراضات کارگری در سال های اخیر نشان داده است که کارگران تلاش دارند صدای اعتراضات خود را به طرق مختلف از جمله؛ راهپیمایی های خیابانی و تجمع در مقابل ارگان های حکومتی، حمل پلاکاردهای مطالباتی و سر دادن شعارهایی با جهت گیری خاص طبقاتی و مصاحبه با رسانه های برون مرزی، به گوش دیگران برسانند که در این میان اعتراضات کارگران لاستیک سازی البرز، لاستیک سازی دنا، لاستیک سازی بارز، لوله سازی اهواز، نیشکر هفت تپه، کارگران ایران خودرو و واحد های صنعتی در سنج از جایگاه خاصی برخوردار است.

با توجه به افزایش ناراضیاتی زحمت کشان و بالا رفتن پتانسیل اعتراضی کارگران، به نظر می رسد در سال 90 نیز ما شاهد ادامه ی روند اعتراضی کارگران و همچنین سیر صعودی کمیت مبارزات کارگری به موازات درجاتی از کیفیت اعتراضات کارگری باشیم.

مبارزه طبقاتی: رمز موفقیت مبارزه طبقه کارگر ایران را در چه نکات و مولفاتی می بینید؟

بهر روز خباز: به نظر من یک نگاه واقع بینانه به مبارزات تاکنونی کارگران کافی ست به ما نشان دهد که هرگز نباید صرفاً از ذهنیت خودمان در ارتباط با مسائل مذکور حرکت کنیم، تراوشات ذهنی ما بسیاری از مواقع از زندگی واقعی کارگران به دور است، مخاطب من عمدتاً با عزیزی ست که زندگی و افکار خود را صادقانه و صمیمانه در خدمت جنبش کارگری قرار داده اند، کسانی که در سودای به خدمت گرفتن این جنبش و اتوریته ی گروهی خود نیستند.

جنبش کارگری در ایران شرایط بس بغرنجی را از سر می گذراند، این شرایط به ما می گوید؛ نباید در ارتباط با فعالین کارگری دچار سرمایه سوزی شویم، جنبش ما نیاز به کادرهای کارگری دارد و هم اکنون از فقدان این کادرها رنج می برد، کارگران در ایران تشنه ی آگاهی و سازمان یابی هستند و این مهم به موازات حضور اکتیو فعالین کارگری در عرصه ی مبارزاتی در عین حال نگاه واقع بینانه ی آنان را نیز طلب می کند. هم چنان که شاهدیم حکومت سرمایه داری ایران روز به روز عرصه را به فعالین جنبش های اجتماعی به ویژه جنبش کارگری تنگ می کند و هزینه ی مبارزاتی را بیش از پیش افزایش می دهد. بنابراین شرایط فعلی از پیچیدگی ها و ظرافت خاصی برخوردار است. سؤال این است؛ آیا با توجه به این شرایط، فعالیت ما صرفاً در روز روشن و به شکل کاملاً علنی می بایست انجام گیرد؟ و یا؛ آیا با توجه به محدودیت های امنیتی که هر دم فزونی می گیرد، ما عطای فعالیت علنی را باید به لقایش ببخشیم و فعالیت صرفاً مخفی و انتزاعی را در پیش گیریم؟

به نظر می رسد که در صورت انتخاب هر کدام از این گزینه ها، ما در بهترین شرایط دچار خرده کاری و به ویژه از دست دادن بیش از پیش فعالین کارگری، این سرمایه های جنبش خواهیم بود. به نظر من شرایط فعلی به ما می گوید که ضمن

پاسداشت فعالیت های علنی، در عین حال و به موازات همین فعالیت ها، ما فعالین می توانیم در ارتباط با انتقال آگاهی به هم طبقه ای های مان، سازماندهی اعتراضات و اعتصابات، تربیت کادرهای کارگری و بسترسازی برای حضور آگاهانه و متشکل کارگران در تغییر و تحولات کیفی آینده ی جامعه ی ایران، و در یک کلام دامن زدن به ایجاد یک جنبش عظیم توده ای کارگری اقدامات اساسی را در دستور کار خود قرار دهیم. این اقدامات به نظر من همانا تشکیل کمیته های مخفی

کارگری در محیط کار و زیست کارگران می تواند باشد. این کمیته ها با سازماندهی زیر ساختی خود می توانند سبب ساز تغییرات خوب و مثبتی در آینده ی جنبش کارگری ایران باشند. درک ما از تشکیل این کمیته ها، چنان چه برخی به غلط این گونه سعی دارند نشان دهند، نباید یک درک منسوخ شده ی مربوط به دهه ی 60 و پیش از آن باشد، تأثیر مستقیم تشکیل کمیته های مخفی کارگری را اتفاقاً در تقویت و همراهی با مبارزات علنی باید جستجو کرد، ایجاد چنین کمیته های بدون پیوند عمیق با جنبش مبارزاتی و علنی کارگران، دامی ست که می بایست از آن برحذر کرد. دوستانی که بر تشکیل کمیته های مخفی کارگری پای می فشارند، در عین حال از تحولاتی که در عرصه ی سازمان یابی کارگران در واحدهای تولیدی، صنعتی مطرح می شود، معتقدند می بایست از این گونه تحرکات حمایت های مؤثری به عمل آورد.

و در پایان به نظر من، پرداختن به مکانیزم های عملی در عرصه تشکل یابی کارگران، امری ست که هر جمع و گروه کارگری در کنار دیگر اشکال مبارزاتی می بایست در دستور کار خود قرار دهد، بدون ارائه ی سبک کار مشخص می توان نتیجه گرفت که ما در بهترین حالت، تنها به عنوان یک حامی این جنبش عمل کرده ایم و نتیجه ی منطقی این حمایت می تواند دل سپردن به آمال و آرزوهای خوبی برای این جنبش و نگه داشتن خود و دوستان مان در اتاق انتظار خواهد بود.

من از نشریه ی مبارزه طبقاتی به خاطر انجام این مصاحبه سپاسگزارم.

پیروز باشید

با تشکر از رفیق بهروز خباز برای شرکت در این مصاحبه، نشریه مبارزه طبقاتی فعالین کارگری و سوسیالیست را فرا میخواند تا نظرات خود پیرامون مسائل مهمی که در همین مصاحبه هم منعکس شده، با ما در میان بگذارند. موضوعاتی نظیر: «رفرم و انقلاب»، «رابطه کار مخفی و علنی»، «تشکل و نوع مناسب تشکل برای محیط های کاری»، «ملزومات و گامهای عملی برای تشکل سازی»، «چگونگی شکل دادن به اتحاد کارگران در سطح میلیونی» از جمله موضوعات مهمی هستند که پرداختن و تلاش برای نتیجه گیری عملی از این مباحثات، نیازی است که آمادگی برای رودررونی با چالشهای حال و آینده را افزایش میدهد.



نشریه مبارزه طبقاتی، بعنوان یک نشریه ی سوسیالیستی، منتقد و جستجوگر، را از آن خود بدانید و آنرا به دوستان و آشنایانتان معرفی نمایید.

آدرس تماس با نشریه:

mobarezetabaghati@gmail.com

bnaseri@hotmail.com

